

dóna feina a més de mil indis i ha suposat la creació de nombroses escoles, hospitals, dispensaris mèdics i associacions, la construcció de cases i embassaments i la plantació de milions d'arbres. Ferrer ha creat una ONG índia. La seva saviesa és activa: estima l'Índia profunda, entén la seva ànima. És un home intel·ligent i pràctic que ha sabut desempallegar-se de prejudicis i paternalismes; ha suportat grans pressions i s'ha guanyat la confiança dels polítics d'Anantapur. És també un bon pedagog que ha fet entendre les seves propostes a la gent, fins i tot amb representacions teatrals. Ferrer és un líder, un home per a qui res no és difícil. És l'home del paraigua negre —que el protegeix del sol—, el paraigua que aixopluga milers de *dàlits* i a l'ombra del qual aprenem un model de solidaritat que ens fa confiar en la humanitat.

Núria Esponellà

Figueres, capital de la solidaritat

La ciutat de Figueres va acollir, del 12 al 15 d'octubre, els Jocs Special Olympics, amb la participació de més de 2.500 esportistes de diferents països d'Europa i d'arreu de l'Estat. L'esdeveniment va mobilitzar 1.167 voluntaris i, durant els quatre dies que va durar, més de 75.000 persones van aplegar-se al voltant de les proves.

Figueres té unes noves dates per incorporar a la seva història local. Alguns, inclòs el mateix alcalde,

LITÍAS ROMERO - EL PUNT

Inauguració dels Jocs Special Olympics, a Figueres.

s'han referit als Special Olympics com l'esdeveniment social més important que s'ha produït a la ciutat al llarg del segle XX. Una opinió que pot semblar agosarada, però sí que és cert que cap situació viscuda en els últims cinquanta anys a la capital alt-empordanesa havia estat capaç de crear un clima humà com el que es va viure del 12 al 15 d'octubre. Els jocs han suposat una injecció de moral per als disminuïts psíquics i la gent que treballa amb ells, i han servit de gran aprenentatge per a la resta de la societat. Els que van assistir-hi com a espectadors o es van implicar en la seva organització van treure el tel a valors que la competitivitat de la societat actual té tendència a tapar.

Els Special Olympics no han comportat per a la ciutat la construcció de grans infraestructures, ni una renovació urbana, però sí que han fet créixer l'esperit de ciutadania. «Uns Jocs Olímpics canvien les ciutats, però els Special Olympics canvien els ciutadans»: aquesta va ser una frase molt repetida entre els organitzadors, i el fet que n'avalua el sentit és la captació de més d'un miler

de voluntaris que es van constituir en la columna vertebral de l'esdeveniment. Cent cinquanta-set d'aquests voluntaris provenien d'Alcalá la Real, municipi de Jaén que està agermanat amb Figueres a causa del vincle comú que va representar Pep Ventura, nascut a Alcalá la Real i figuerenc d'adopció. Els voluntaris andalusos van trigar setze hores a recórrer els 1.300 quilòmetres que separen les dues ciutats, van implicar-se de forma intensa en la logística dels Jocs i, diumenge, després de la cloenda, van tornar a pujar als tres autocars per arribar la matinada de dilluns a casa seva i reincorporar-se als seus llocs de treball. La seva acció exemplifica l'esperit de les 1.200 persones que van col·laborar en els Jocs.

La millor demostració del fort lligam que es va crear entre esportistes i voluntaris van ser les emotives escenes que es van viure a l'aparcament on hi havia la setantena d'autocars que havien de transportar els participants als seus llocs de procedència.

Figueres va superar amb èxit un esdeveniment que ha deixat pòsit.

Josep Puigbert

Atenea, 500 actes

Atenea, l'agrupació cultural del Casino Menestral de Figueres, ha celebrat el seu acte número 500 des de la seva recuperació l'any 1983.

En l'acte cultural número cinc-cents d'Atenea, el convidat i exministre socialista Ernest Lluch va pronunciar un petit introit

dedicat a l'efemèride, i feu saber que ell, tot i haver conferenciat tant arreu del país, no recordava cap altra entitat de Catalunya que en divuit anys hagués estat tan prolífica. I, en efecte, Atenea, fundada el 1928, passada avall amb el franquisme, i recuperada el 1983, es convertí de seguida en la societat cultural figuerenca per excel·lència: des d'allò més dens i llibresc fins a aspectes més populars, passant per la música..., potser amb l'excepció de l'art —exposicions, etc.—, que ha quedat més per al Museu de l'Empordà. El camí ha estat tan llarg en experiències i ric en aliments per a l'ànima com curtes han estat les subvencions i escàs l'entusiasme oficial; com sol passar en aitals casos d'aquest nostre país, prou ric però que dedica poca moneda a l'activisme cultural que no és ni llagoter ni d'aparador, l'explicació de l'èxit la trobem en la passió i voluntarisme de mitja dotzena de

Cultura de masses

La polèmica que es va encetar fa unes setmanes a la capital de la Garrotxa perquè aquell moai que hi tenen és en un lloc poc tranquil, on passen massa cotxes, més que servir només per preguntar-nos on cal posar-lo, hauria estat bo que hagués servit també perquè ens demanéssim què caram hi fa un moai a Olot. Si del que es tractava era només d'agençar el final d'un passeig, potser no calia anar a buscar una idea tan lluny; si el que es volia era, a més, donar a conèixer aquell lloc, hem d'afanyar-nos a dir que l'operació ha estat un èxit. Escric aquestes ratlles unes hores després d'haver llegit en *El Punt* d'un diumenge que els del Cau dels Pins, una entitat formada majoritàriament per pagesos o per gent relacionada amb el món de la pagesia, ha organitzat a Sant Climent de Peralta una festa *country* a la qual han assistit més de mil persones. Conec de fa temps molts dels que formen part d'aquesta entitat: van començar volent rememorar activitats relacionades amb el món rural de fa uns anys i ara ho complementen amb nits com aquesta. Per això, de la mateixa manera que la festa *country* va estar precedida per una trobada de motos Harley i pel dinar de germanor en una carbonera que fan regularment cada octubre, combinen també una festa del segar i el batre amb el tec d'un bon àpat. De fet —a més de voler passar-s'ho bé, és clar—, el que mou la gent del Cau dels Pins és la voluntat de preservar i rememorar activitats pageses d'un altre temps, però es troben que, per assegurar que tindran èxit i continuïtat, han de recórrer a ganxos tan poc genuïns com el del *country*. I no dic que no m'agradi: els del Cau dels Pins ho fan molt bé. El que jo vull dir, però, és que molt sovint, quan parlem de la globalització i de la cultura de masses, no tenim en compte fins a quin punt afecta aquells llocs o aquelles manifestacions socioculturals que considerem més nostres. Que què hi fa aquell moai al passeig Malagrida d'Olot? Doncs segurament ajudar que encara avui, com tants d'altres, vostès o jo continuem encara pensant que de tant en tant val la pena acostarse a Olot. Ens agradarà o no, però l'època que ens han tocat viure és així. Encara que potser sigui sobretot allò que no hem conegut o viscut, el que de veritat ens fa peça.

Xavier Cortadellas

persones, en aquest cas encapçalades per un home amb molt més d'apòstol del que poden fer pensar la barba i la corona que porta: en Jordi Pla. Aquest professor d'institut, auster com un càtar i infatigable com les onades del mar, n'ha estat l'artífex des del primer moment, amb les ajudes del llavors president del casino, Alfons Romero —i dels que l'han succeït—, del matrimoni Casteys —Teresa i Quimet—, d'Artur Jacomet, i més tard de Lourdes Torner, d'Anna M. Velaz —que l'ha succeït en la presidència d'Atenea—... i m'excuso per endavant si m'he deixat algú, a més del públic que ha respost. Fa tres anys, quan Jordi Pla hi presentà el seu llibre-recull d'articles sobre lectures i lectors, la calidesa amb què els assistents embolcallaren l'autor ja convertí la sessió en un espontani i no pro-

gramat acte d'homenatge —el millor, per imprevist— del considerable públic a l'esforç, persistència i bonhomia del president d'Atenea; posats a dir, un altre capvespre emotiu a la Biblioteca del Casino, seu de l'agrupació cultural, que aquesta vegada s'emplenà de públic juvenil —tant, que quedà visiblement petita—, fou quan hom pogué escoltar el vell, savi i entranyable Aranguren, en una de les sessions dels cursos que cada any Atenea ha programat conjuntament amb la Universitat de Girona. I un dia va per l'altre: per algun dia plujós, rúfol i hivernal en què només uns pocs han estat incondicionals. Res més que bons auguris a aquesta flama mantinguda per Atenea a la vila comercial i gastronòmica, i bressol de Dalí.

Joan Ferrerós

LLUIS ROMERO - EL PUNT

Jordi Pla, en un acte de l'agrupació Atenea.